

Cloenda del projecte educatiu “Els valors des d’Aldees Infantils SOS: tolerància + respecte = amistat” (Palau del Parlament, 15 de juny de 2007)

El president

Benvinguts al Parlament de Catalunya. El Parlament de Catalunya, la cambra de representants del poble de Catalunya, i per tant totes les diputades i els diputats, estem molt contents i molt satisfets d’acollir una vegada més, i em sembla que ja en van nou, l’acte de cloenda del projecte educatiu “Els valors des d’Aldees Infantils SOS”. Enguany l’heu dedicat a coses tan importants com són la tolerància, el respecte i l’amistat. I això també penso que ho hem de remarcar especialment.

Abans de res, i per començar, té la paraula el senyor Francesc Xavier Martín, que és el president d’Aldees Infantils SOS.

El Sr. Francesc Xavier Martín (president d’Aldees Infantils SOS)

Bon dia. Sóc Xavier Martín, sóc el president d’Aldees Infantils SOS, i estic encantat per novena vegada consecutiva de ser en aquesta casa. I, en conseqüència, haig de començar agraint al molt honorable president Benach i a tota la gent d’aquesta casa que ens facilitin, que ens brindin, aquest incomparable i representatiu marc. També haig de donar les gràcies als tutors i les tutores que han fet possible o han propiciat que vosaltres treballéssiu i féssiu les coses que després llegireu, i a tots vosaltres, pel vostre esforç personal i col·lectiu.

Jo sempre m’emociono, quan entro en aquesta casa, aquesta casa que és la casa de les llibertats retrobades, una casa molt important i que és la casa de tots, és la casa de les cases. I ara, quan venia cap aquí, pensava: “És la casa de les cases”, però ara som a la cuina. Per molta gent, per mi, per exemple, la cuina és la part més important d’una casa. És on es preparen les coses. Les coses surten ja fetes perquè la gent en gaudeixi. Aquí preparen lleis, preparen reglaments, i, després, una vegada cuinats, i

ben cuinats, els ofereixen a la societat per fer-nos la vida més lliure, més plena i més agradable.

És a dir que aquí ja entrem en el tema que tant heu treballat: la tolerància, el respecte i l'amistat. Home!, en aquesta cuina tan important no es podria cuinar res que valgués la pena si no es fes amb tolerància, amb respecte i buscant l'amistat. Ja sé que ho heu treballat molt, això, i no repetiré coses que ja coneixeu. Però sí que us donaré per una vegada la meva impressió, i és que a l'escola s'hi aprenen moltes coses. Jo, quan era petit, pensava: "Ostres!" Quan era petit havia d'aprendre de memòria la llista dels reis gots, que eren uns senyors que fa molt de temps van venir a aquest país. Pensava: "Ostres! Quina utilitat té, això? I, després, què en faré, a la vida, d'això?" La veritat és que té la utilitat que té, però, és clar, són coses del cervell.

Però el que heu treballat aquí vosaltres ara, la tolerància, el respecte, l'amistat, són coses que en qualsevol valisa, en qualsevol maleta, en qualsevol activitat vostra de la vida, han de ser-hi presents si voleu ser feliços i si voleu fer feliços els altres. I per això som en aquest món, bàsicament. És una cosa, hi insisteixo, que empreu, que és dins vostre, que no venen en els supermercats, que ho tenim aquí, i ho tenim arrelat, i que ho empreu conscientment o inconscientment mil vegades el dia.

Per exemple, penseu ara: els qui veniu de fora tots heu pujat en un autocar, no? Bé, hi heu pujat d'un en un, perquè tots alhora no pot ser, no puja primer el qui té els colzes més forts ni el qui té més cos. No, això és un acte de respecte. Heu treballat el respecte. Una vegada allà probablement hi ha algun nen, sobretot si ve de fora, que diu: "Home, jo vull anar davant, perquè si no darrere em marejo." I, evidentment, vosaltres, que també us agradaria anar davant, deixeu que vagi ell davant. Correcte. Això és un acte de tolerància. Molt bé. I, després, amb l'autocar en marxa, doncs probablement arriba aquella hora, que per a mi és màgica, d'obrir les lllaminadures, els caramelts, les cosetes, i sempre hi ha algú, a la meua classe sempre hi havia algú, que se n'oblida i ho ha de demanar als altres. Bé, algú es deu haver oblidat les lllaminadures, els caramelts o els xiclets, i els deu haver demanat al del costat, que en tenia molts, i segurament el del costat li'n deu haver donat. Doncs això és un acte d'amistat.

Fixeu-vos-hi, ara: de reflexions com aquesta en podríeu fer al llarg del dia quaranta o cinquanta. Sobre aquestes tres pedres podeu fer un edifici, o construir un món; la pedra de la tolerància, del respecte i de l'amistat. Després es pot concebre, projectar i construir qualsevol edifici, qualsevol món.

I ara, una mica el contrari: si sentim, si projectem tot això, no tenim límit com a persones ni com a societat. Si no ho tenim... Tots veieu als telenotícies, malauradament, les situacions de guerra, de maltractaments. Les veiem. És impossible pràcticament no veure-les, i llegim els diaris. Això és una malaltia social. Una guerra és una malaltia social. És una societat que està malalta, i per això fa la guerra. Doncs ara imagineu-vos que el respecte, la tolerància i l'amistat fossin medicines que es poguessin dispensar en una farmàcia. Correcte? Imagineu-vos que fossin injeccions. No, injeccions no, fora, retiro "injeccions". Pastilles, que sempre són millor. Millor quatre pastilles que no una injecció. Doncs en aquesta societat, en aquest país en guerra, si hi poguéssim posar una injecció de respecte, una injecció de tolerància, la tercera injecció, que és la de l'amistat, ja no caldria posar-la. Només amb l'aplicació d'aquestes injeccions el problema s'esvairia, i aquella gent deixaria de fer guerres. És així d'important, el que heu treballat aquest curs. És així de necessari socialment.

Bé, i per acabar –perquè aquí l'interessant no és sentir-me a mi, que ja m'escolto molt, moltes vegades, sinó que és sentir el que vosaltres heu treballat–, us haig de dir que aquí i ara nosaltres representem 90.500 nens de tot Catalunya que han participat en aquest treball. A Espanya han estat 400.000, i a la resta del món, moltíssims. Mireu, Aldees Infantils és en 132 països de tots els continents. I això ens dóna una visió global –us sona el terme "global"?–, global del món. Hi ha països que no són tolerants. Els països que no són tolerants no tenen parlaments com aquest, ni presidents com el nostre, ni llocs per discutir, ni cuines per fer les fórmules i fer els cuinats més interessants; no en tenen. I si hi ha països que no són tolerants, hi ha nens, i també en el nostre país –també en el nostre país–, capdavanter, maco, esplèndid, que no gaudeixen del respecte de què vosaltres gaudiu, de la vostra família, del vostre marc de seguretat. I si anem al món us diré que ajudem a viure en la igualtat d'oportunitats, en el respecte, quasi mig milió de nens de tot el món.

Jo per a aquests nens us demano un instant de reflexió. Quasi, amb el permís del senyor president, us demanaria, sense fer escarafalls, cinc segons de silenci, de silenci respectuós. I el silenci diu més, a vegades, que no totes les paraules, és un missatge que costa molt més de destruir. Us proposo cinc segons de respectuós silenci, cadascú en el seu lloc, pensant en aquests nens que no tenen tot el que vosaltres teniu i que tenen tot el dret a tenir-ho. Comencem ara? Cinc segons. *(Passen cinc segons.)* Doncs bé, ho han captat.

Moltes gràcies.

El president

Em sembla que ara és el Lluís Marquina –espero que el conegueu tots, presenta l'*InfoK*– qui continua l'acte.

El moderador (Sr. Lluís Marquina)

Moltíssimes gràcies, senyor president; moltes gràcies també al senyor Xavier Martín per aquestes paraules de benvinguda que ens acaba d'adreçar en aquest acte que fem avui aquí, al Parlament de Catalunya, que ja veieu que és un Parlament de Catalunya que avui té un aspecte ben diferent de l'habitual, perquè aquests escons on sou vosaltres asseguts, tots aquests seients, habitualment els ocupen els polítics que treballen aquí. I uns polítics que hi seuen, normalment, per expressar les seves opinions i les seves idees, i per intentar arribar tots a una conclusió, que és més o menys el que fareu vosaltres avui en representació d'aquests 95.500 alumnes d'arreu de Catalunya de qui parlava el senyor Xavier, que han treballat en aquest projecte que avui tanquem aquí en el Parlament de Catalunya.

Vosaltres heu reflexionat, si no m'equivoco, sobre l'amistat. És així, oi? Una amistat a què s'arriba mitjançant la tolerància i el respecte. La suma d'aquests dos valors ens porta a l'amistat. I com que hi heu treballat durant moltes setmanes, durant mesos, avui ens exposareu aquí, a l'hemicicle del Parlament de Catalunya, cinc persones en representació de cinc centres i de totes aquestes persones que hi han treballat, les conclusions a què heu arribat.

Així que comencem ja amb aquestes conclusions, i ho fem amb la Queralt Frigola, que arriba des del ZER Tramuntana, on hi ha alumnes que vénen de Camallera, de Vilamacolum, de Ventalló i de Viladamat, tots representats per la Queralt Frigola. Rebem-la. Moltes gràcies.

Queralt Frigola

Bon dia a tothom. Jo sóc la Queralt Frigola, i ara us explicaré què entenem nosaltres per respecte.

A les classes de la nostra ZER tenim un mural amb les set peces que fan que tot rutlli bé a l'escola: la puntualitat, el treball, el respecte, la responsabilitat, la participació, la col·laboració i l'obediència. Ja podeu veure que en un lloc important i destacat hi figura el respecte. És en el tercer lloc. Nosaltres creiem que el respecte és la consideració que un té cap als altres. És adonar-nos que no estem sols quan actuem. La paraula "respectar" prové d'una paraula llatina que significa "mirar al voltant".

Durant aquest curs hem treballat el respecte des de diferents àmbits: respecte a les persones, respecte a la natura, els animals i les plantes i respecte a un mateix. La convivència és agradable quan les persones es respecten les unes a les altres. A l'escola hem de respectar els mestres i les mestres, els altres nens i nenes, el personal que hi treballa –monitors de menjador, personal de neteja...–, però també cal tenir respecte per l'edifici, el mobiliari, el material comú i el de cada un: les plantes del pati... Segurament, si sabem mantenir el respecte adequat a l'escola, també el sabrem aplicar al carrer amb totes les persones i les coses, i a casa, amb els nostres familiars i animals. Ens adonarem si els altres ens respecten a nosaltres.

A vegades ens costa una miqueta tenir present tot això, i és que tret de l'escola o tret de casa nostra no és que tinguem gaires bons exemples de respecte. Només hem de llegir les notícies del diari o escoltar-les a la televisió i ens adonarem del poc respecte que hi ha per les persones, quan sentim a parlar de guerres i enfrontaments en llocs com Palestina, l'Afganistan o l'Iraq, o quan sentim parlar de persones que han de travessar el mar en pasteres o *cayucos* perquè als seus països no poden viure en les condicions necessàries i dignes. Tampoc no és un bon exemple quan els mandataris de diverses nacions es reuneixen i fan cimeres per parlar del medi ambient i no són

capaços de posar-se d'acord en com reduir els gasos que enviem a l'atmosfera. És també exemple d'una conducta habitual de falta de respecte quan alguns periodistes es mofen de personatges coneguts, com polítics o esportistes. La policia, a vegades, falta al respecte a la gent, però també a l'inrevés, quan la gent insulta la policia. Un dels personatges més insultats és l'àrbitre de futbol. Tampoc no en són un bon exemple les persones que no fan un bon ús del mobiliari urbà, com les papereres o els bancs, o fan pintades a les parets, ni alguns conductors de cotxes i motos que fan un soroll excessiu, o d'altres que tenen un comportament perillós a la carretera. I així en podríem anar posant molts més. Això és respecte?

Sabem que hem de començar per nosaltres mateixos i per les petites coses de cada dia per mostrar-nos respecte els uns als altres; sabem que hem de tractar els altres com voldríem que ens tractessin a nosaltres; sabem que quan una persona parla l'hem de mirar i escoltar; sabem que no tothom és igual que nosaltres i els hem de tenir consideració; sabem que "gràcies" i "si us plau" són dues paraules clau; sabem que el 90 per cent de les coses que aprenem les traiem de les vivències, i només el 10 per cent del que ens diuen; sabem que els petits també podem ensenyar els grans. Coneixeu el conte *El plat de fusta*? Va d'un home vell que com que li tremolaven les mans perquè havia treballat molt durant tota la vida se li trencaven els plats i embrutava les tovalles. El seu gendre li va fer un plat de fusta i el va fer seure en una taula separat dels altres de la família. Un bon dia, quan el gendre va arribar a casa, va trobar el seu fill tallant un tros de fusta. El pare li va preguntar: "Què fas?" I el fill li va respondre: "Un plat de fusta per quan tu siguis vell i et tremolin les mans." L'avi va tornar a seure a taula amb la seva família. El pare va aprendre la lliçó que li va donar el seu fill.

Però des d'aquest Parlament de Catalunya, per prevenir i evitar conductes irrespectuoses, voldríem demanar que vosaltres, diputats i diputades que feu les lleis del nostre país, busqueu les solucions que són al vostre abast per tal d'eliminar de les nostres vides les conductes poc respectuoses.

Moltes gràcies dels nens i les nenes de la ZER Tramuntana.

El moderador

Moltes gràcies a tu, Queralt, per aquesta exposició sobre el respecte. Saltem cap a una altra ponència. En aquest cas puja aquí amb nosaltres en Ionut Tutuman, que ve del CEIP Gassó i Vidal, de Ripollet.

Ionut Tutuman

Bon dia a tothom. Al llarg del curs hem fet diverses feines relacionades amb l'educació en valors. Entre els valors treballats hi ha la tolerància, el respecte i l'amistat. Treballant-hi ens hem adonat que són valors que estan relacionats entre si i que no poden existir l'un sense l'altre.

Ser tolerant amb els altres implica respectar-los, acceptar-los tal com són, encara que no siguin igual que nosaltres. Tots som únics, diferents, però hem de ser sincers, mostrar els nostres sentiments i procurar descobrir en els altres les qualitats positives que tenen. És important mostrar els bons desitjos, compartir el que tenim i sabem. Hem de voler el bé propi, però també el dels altres, no fer cas dels prejudicis. A la nostra aula hi ha alumnes de procedència molt diversa, i junts fem coses que ens enriqueixen per mitjà del que cadascú aporta.

Ser respectuós és tractar els altres com ens agradaria que ells ens tractessin. Quan treballem a classe, una de les normes bàsiques és respectar les opinions dels altres. També vam comprendre que hem de respectar les opinions dels adults, no solament les de la gent jove com nosaltres, perquè la gent gran ens aporta coneixement i afecte. A classe hem fet exercicis individuals i en grup que ens han obligat a reflexionar. Això ha generat molts debats amb els quals hem pogut escoltar-nos i conèixer el que opinava cadascú sobre els diversos temes. Parlant hem posat en comú les nostres idees i sentiments. No sempre estàvem d'acord en tot, però ens escoltàvem i ens hem esforçat a respectar-nos i a intentar millorar. Hem de procurar entre tots millorar en allò que puguem, donar el nostre suport i col·laborar en la mesura de les nostres possibilitats amb altres persones i institucions.

Una de les conclusions que vam treure és que tant en la vida quotidiana com socialment es generen conflictes i que la millor manera i la més respectuosa de resoldre'ls és el diàleg i evitar recórrer a qualsevol tipus de violència. Cal ser amable i procurar generar situacions positives que facilitin el diàleg. Resolent els problemes així

ens sentim millor i ens enriqueix com a persones. Hem de saber separar el que és important del que no ho és i posar-nos en el lloc dels altres per tal d'entendre'ls millor. Respectar-nos a nosaltres mateixos, els qui ens envolten i, per descomptat, el nostre entorn, del qual depèn el nostre benestar i la nostra salut, ens farà ser més feliços. Per acabar, us volem agrair l'oportunitat que ens heu donat d'assistir a aquest acte. Moltes gràcies.

El moderador

Moltes gràcies a tu, Ionut. I ara saltem fins a Lleida. Arriba el moment que ens exposi la seva ponència la senyoreta Andrea Vilarrubí, que ve del CEIP Joaquim Palacín, de Bellvís. Endavant.

Andrea Vilarrubí

Bon dia. Som alumnes del CEIP Joaquim Palacín, de Bellvís, al Pla d'Urgell. La nostra escola aposta per educar per una ciutadania global. I què vol dir, això? Doncs educar en valors, actituds i comportaments que fomentin el respecte i els valors de la diversitat, la defensa del medi ambient, el consum responsable, el respecte dels drets humans individuals i col·lectius, la participació i el diàleg com a eina per resoldre pacíficament conflictes.

Amb tot això pretenem construir una societat més justa i solidària. Aldees Infantils SOS, un any més, vetlla per l'educació en valors. Aquest any ens han proposat com a lema "tolerància + respecte = amistat". El nostre centre pretén treballar aquest lema mitjançant el diàleg i la participació, tenint en compte qualsevol suggeriment o aportació que facin els alumnes.

L'article 13 de la Convenció dels drets de l'infant o l'article 19 de la Declaració universal dels drets humans ens diuen: "Tot individu té dret a la llibertat d'opinió i d'expressió." Aquest és un dret que hauríem de tenir tots els nens i les nenes d'arreu del món. Però, sabeu què passa? Que malauradament en alguns països no en poden gaudir. Però en el nostre, sortosament, podem fer ús del do de la paraula, i amb això ens preparem per ser bons ciutadans i ciutadanes. A la classe expressem les nostres

opinions de manera raonada sobre la dinàmica del col·legi amb la finalitat de trobar la millor sortida a un problema o una idea.

Ara us explicarem com ho fem. Tenim les bústies del “felicito”, “cal millorar” i “proposo”, en les quals els alumnes poden manifestar-se per escrit. Amb aquests ingredients els alumnes de Bellvís fem l'assemblea de classe per fer ús del nostre dret d'expressió. D'aquesta manera aprenem a pensar, expressar, opinar, proposar, justificar, criticar i felicitar, i al mateix temps aprenem a escoltar, respectar, complir les normes, etcètera. Així és com intervenim en les assemblees d'aula i d'escola. Amb les propostes recollides en les assemblees d'aula fem les assemblees generals de centre, que adquireixen una dimensió més gran. Serien com el parlament de l'escola. Allí, dos representants de cada curs, que porten la veu cantant, juntament amb les nostres tutores i l'equip directiu, debaten els temes generals amb l'ajut d'un moderador i un secretari que pren nota i que solen ser alumnes de sisè curs. A partir del diàleg i de la reflexió de tots arribem a conclusions. D'aquesta manera treballem a Bellvís valors democràtics. Si voleu saber en què es basen, doncs en el respecte de totes les opinions i la tolerància entre els companys perquè s'enforteixi la nostra amistat, ja que el dret a expressar les nostres opinions no ha d'anar en detriment dels drets dels altres. L'educació de la ciutadania és, doncs, l'educació del present i del futur. Pensem-hi.

El moderador

Molt bé; moltes gràcies. Molt bona idea, això de les bústies. En prenem nota. Segur que algú altre ho voldrà posar en pràctica també al seu centre. I passem de Lleida a Tarragona. I des de Tarragona, concretament des dels Pallaresos, ve l'Adrià Sánchez, en representació del CEIP Sant Sebastià. Endavant.

Adrià Sánchez

L'amistat. La nostra capsula dels secrets ha estat la nostra millor mestra d'aquest curs. Nosaltres la coneixem molt bé. Al principi en desconfiàvem. “És una capsula. Què ens pot ensenyar?” Només sabem que se'ns va presentar amb el nom d'Amistat. A poc a poc, el seu misteri anava agafant força durant la setmana, fins que arribava divendres

i transformàvem aquests paperets mal retallats en missatges per no oblidar mai. Ens hem adonat que no és una capsa qualsevol, sinó una emoció que amaga els pensaments més íntims i estima els sentiments més càlids. El seu nom, tan estimat però a vegades rebutjat, es menja de seguida petits records de les nostres vides, instants que necessiten madurar. El seu silenci és el nostre crit; el seu valor, la nostra lliçó. I espera fins al moment d'obrir-la, i es fa desitjada, i s'ensucra amb nervis i rialles. Les lletres són emocions que es barallen, però sempre acaben abraçant-se. Fixa't quina coincidència! Això, ens passa. És força valenta, perquè té cura de nosaltres i batega amb força per no ser mai ferida. Sí, és així, la nostra capsa. Ens ajuda a solucionar conflictes i a pensar en allò que ni tan sols amb les matemàtiques hi podríem trobar la solució.

A mesura que el curs passa el seu poder va creixent, fins que un dia la nostra amiga incondicional i estimada troba un company de batalla, un amic molt proper a nosaltres. És el petit espai dels pensaments i sentiments, que dóna vida a allò que és dins però no ho sabem, que ens mostra els valors que encara no coneixem. Es busquen de lluny i es complementen. Segurament la nostra capsa dels secrets hi troba consol quan els nostres problemes la punxen i la fan plorar. Pensaments i sentiments li porten la veritat i l'ajuden a comprendre els missatges que tant mal li fan. Però una vegada oberts i que n'hem parlat es pengen al suro per recordar sempre i veure que davant les frases en què manca la bona lletra i la gramàtica els plors i les rialles agafen protagonisme. Som nosaltres, els companys, el secret, l'amistat.

Poder compartir les vivències de la nostra classe és regalar una capsa a cadascun de vosaltres. Així ja sóc feliç. Perquè si he après que l'egoisme no és una forma de viure, tampoc no ho és créixer sense els amics. Un amic és un trosset de la teva vida. Ara entenc aquella frase que diu: "Un amic és un tresor." Aquí hi ha molts tresors, molts trossets que no hi entenen, en temps i espai, només entenen la importància d'estar tots junts i sentir-se estimats. Una abraçada, capsa dels secrets. Un petó fort, pensaments i sentiments. Gràcies a vosaltres la meua veu s'escalfa per lluitar.

Ara ja puc explicar que les pessigolles que es mouen dins la panxa són les meves amistats i que tots els nens i les nenes d'aquesta realitat senten com la seva capsula comença a néixer, igual que el sol surt cada dia per somriure a la humanitat.

El moderador

Moltes gràcies. Molt important, l'amistat dels amics; una de les coses més importants de la vida. I acabem a Barcelona, i ho fem gràcies a la nostra companya Isabel Ebezogo, que ve en representació de l'escola Calderón de la Barca. Endavant.

Isabel Ebezogo

Bon dia. Em dic Maria Isabel. Represento els alumnes de l'escola pública Calderón de la Barca, districte de Nou Barris, Barcelona.

Ja fa un parell de cursos, i dins l'àrea de religió, que treballem un quadern sobre valors. Aquest curs els protagonistes han estat tres valors: la tolerància, el respecte i l'amistat. Pensàvem que tot ens havia quedat clar, més o menys, fins que un dia la professora ens va dir que ens convidaven al Parlament i que havíem de preparar un resum per parlar sobre aquests valors. Llavors va ser quan ens vàrem adonar que potser no ho teníem tot tan clar com pensàvem. Ens costava definir-los, i fins i tot ens sonava una mica abstracte.

Vàrem decidir començar buscant les definicions al diccionari per després poder-ho treballar millor. Primer la paraula "valor". Diu que és una qualitat, un sentiment... Així no ho enteníem tan bé, i entre tots la vàrem definir com una manera de fer que ens ajuda a la convivència entre tots.

Després vàrem buscar "tolerància", i deia que és la capacitat d'acceptació d'una persona o grup davant el que no és igual. Però la paraula "acceptació" no ens agradava, perquè sembla que tractis l'altre d'inferior, com quan dius "bé", "va"... Per tant, ho vèiem com la igualtat entre persones de diferents races, religions, idees, ser pacient, posar un somriure... Una de les companyes de classe va afegir que no es pot ser tolerant del tot. Hi ha situacions en què si un diu o fa una cosa que no es pot tolerar, això és considera intolerant.

Respecte. Suposa prendre i compartir els valors d'una persona o una idea. Vàrem arribar a la conclusió que va força lligat a la tolerància. Es tracta les persones tal com vols que et tractin a tu. Si no estàs d'acord en la seva manera de fer o pensar, ho has de dir de bones maneres. No mereixen respecte solament les persones, sinó també els llocs per on ens movem: l'escola, el carrer, la natura...

L'amistat, diu el diccionari, és una situació afectiva entre dues persones, la manera que tenim els éssers humans més comuna de relacionar-nos. Per nosaltres és la demostració dels valors abans comentats: respecte, tolerància, saber dir bé les coses, arrencar un somriure quan l'altre està trist, compartir...

Pensant un final per a aquest escrit només se'ns acudia dir que potser hi ha tantes persones que practiquen la violència perquè no van tenir l'oportunitat que tenim nosaltres aquí avui d'esbrinar i entendre que sense respecte ni tolerància és impossible conviure.

Gràcies per escoltar-me.

El moderador

Moltes gràcies, Maria Isabel; moltes gràcies a tots vosaltres per haver-nos acostat amb aquests cinc representants totes les reflexions que heu fet durant aquestes setmanes, durant aquests mesos. Moltes gràcies, també, evidentment, a la gent d'Aldees Infantils SOS, que són els qui cada any ens proposen que reflexionem sobre algun o alguns valors i que després ens trobem tots aquí units i reflexionem, com hem fet ara. També, evidentment, moltíssimes gràcies a la gent del Parlament, que ens ha obert la porta. Un lloc tan important per a Catalunya, per a la política catalana, com aquest està bé que de tant en tant s'obri a la gent, com s'ha obert avui amb nosaltres. I també moltes gràcies a la gent que ens ha seguit per Canal Parlament, mitjançant el Canal K3 de Televisió de Catalunya; gràcies a aquestes càmeres i als nostres companys, que segurament algun dels vostres pares o amics us ha pogut seguir en directe gràcies a aquesta transmissió.

Ja sabeu que aquí, al Parlament, sempre que s'hi fan sessions, qui marca el final és el molt honorable president del Parlament, el senyor Ernest Benach, i avui ho farem, evidentment, també així. Així que li cedim la paraula per cloure aquest acte.

El president

Doncs bé, unes breus paraules per acabar aquest acte. És obligat començar per destacar la feina que fa Aldees Infantils SOS, ja que a més a més aquest és un projecte educatiu que té ja una certa longevitat, i, evidentment, el seu treball amb els infants dóna fruits. Una feina, d'altra banda, que és útil i necessària en la nostra societat, en el món en què vivim.

Vaig entrar a la web de l'organització i vaig trobar-hi que l'objectiu d'aquesta associació és educar en valors invertint esforços i il·lusió per fer dels infants futurs ciutadans i ciutadanes compromesos, participatius i conscients que la vida en societat requereix actituds, valors i normes com la tolerància, el respecte i l'amistat, justament.

Al llarg de gairebé una dècada més de 600.000 nenes i nens catalans han participat en aquest projecte educatiu, que aquest curs ha tornat a batre un rècord amb 95.000 alumnes participants a Catalunya. Bona feina, doncs, i una activitat consolidada, pionera i única a Catalunya i a la resta de l'Estat que impulsa el treball en actituds cíviques entre els escolars de primària. Moltes felicitats, els felicito sincerament, i vull reconèixer alhora la implicació i el convenciment amb què els centres educatius s'han adherit al projecte, i en especial, òbviament, les cinc escoles que avui han vingut al Parlament per exposar els seus treballs: l'escola Gassó i Vidal, de Ripollet; l'escola Joaquim Palacín, de Bellví; l'escola Sant Sebastià, dels Pallaresos; l'escola Calderón de la Barca, de Barcelona, i les escoles de la zona escolar rural de Tramuntana. D'alguna manera, també, permeteu-me felicitar els cinc ponents: la Queralt, el Ionut, l'Andrea, l'Adrià i la Isabel, que han fet de parlamentaris i que ho han fet molt bé.

Que avui el Parlament sigui escenari d'aquesta trobada exemplifica d'alguna manera la voluntat que hem intentat tenir sempre des del Parlament d'obrir-nos a la ciutadania. Per tant, també ens volem obrir a la ciutadania que formen els alumnes de primària, de la vostra edat. I això ho volem fer per una raó molt simple. Sabeu quina és? Doncs que el Parlament, el Parlament de Catalunya, és la casa del poble de Catalunya. És justament per aquest motiu tan significatiu que avui vosaltres, nois i noies, xiquets i xiquetes, parleu en aquest hemicicle i esteu asseguts en els escons que ocupen normalment els diputats i les diputades d'aquest Parlament, i els diputats i les

diputades no oblideu que són els representants que la ciutadania escull cada quatre anys amb unes eleccions. És important, doncs, que aprofiteu també aquesta estada avui aquí, al Parlament, per conèixer què és, què fa, per a què serveix, aquest Parlament.

Vosaltres d'aquí a uns anys tindreu la responsabilitat de gestionar aquest país, haureu de fer-lo avançar, de fer-lo créixer, haureu de prendre decisions molt importants, us haureu d'implicar en la vostra societat, de la mateixa manera que ara ja ho fa, per exemple, Aldees Infantils apostant per l'educació en valors.

El país, el nostre país, necessita una societat civil forta, articulada i capaç de liderar el progrés i el creixement de Catalunya. Reivindico, per aconseguir aquesta fita, la urgència de propostes educatives basades en el respecte per la diferència, en la solidaritat, en el lliurepensament, en la llibertat i en el diàleg com a instrument de comunicació i entesa, per esmentar alguns dels valors indispensables per gaudir d'una societat més avançada i cohesionada socialment.

Deixeu-me fer una reflexió breu sobre la societat de la convivència. Tolerància més respecte més amiat, a què és igual? Doncs tolerància més respecte més amiat és igual a projecte col·lectiu obert i inclusiu de què els nouvinguts se senten part. I això és, d'alguna manera, la societat catalana, una societat catalana que la volem integradora, respectuosa, que no discrimini, en què ningú no hagi de perdre les seves arrels, sinó just a l'inrevés, en què siguem capaços tots plegats de construir el futur, de construir junts una nova nació, la nació catalana del segle XXI.

Que avui Aldees Infantils SOS hagi triat aquests tres valors integradors de la immigració diu molt del seu desig d'una societat més igualitària i justa. Però encara més, us vull demanar una cosa, i us ho vull demanar amb tota la solemnitat i amb tota la formalitat de la sala on sou avui presents: que tots plegats fem front comú contra el racisme, i contra el racisme també a les escoles, contra una percepció distorsionada de l'opinió pública envers el fenomen migratori i contra el rebuig a la convivència amb la diversitat cultural.

Els pobles que se'n surten i que prosperen són els que són capaços d'incorporar nous elements, nous trets, a les seves identitats. En definitiva, són els pobles que saben

adaptar-se als nous temps i a les noves realitats. I per assolir aquest repte amb èxit, que no és senzill, ens cal una base sòlida, la base que ens dóna una educació emancipadora. El compromís pedagògic de valors i de promoció de les persones ha de ser el full de ruta de l'educació, ha de ser el full de ruta de l'educació d'aquest país els propers anys, un model educatiu integrador, modern, transformador, que posi valor també al concepte de la participació.

Recupero ara una idea que apuntava fa un moment: la de formar ciutadans crítics i participatius. Catalunya necessita ciutadans i ciutadanes que siguin actius, que no tinguin mandra de participar en els afers públics, que sàpiguen què voten i per què trien una determinada opció política, que estiguin atents a allò que succeeix al seu voltant, que s'hi impliquin, que prenguin part en les decisions que els afecten, que s'interessin, en definitiva, per la política i per la societat en què viuen. I si això ho fan des de joves o des que són infants doncs molt millor, perquè el que fem llavors és garantir una generació de joves políticament viva, un jovent amb opinió pròpia, que no es desentén del que passa al seu voltant, que és inquiet, curiós amb l'entorn, responsable amb el que els envolta. Hi ha molta feina a fer per aconseguir que la nostra societat sigui més justa, perquè en definitiva tots plegats puguem viure millor.

Acabo. I em vull adreçar en aquest final especialment a tots vosaltres, als xiquets i les xiquetes, als nens i les nenes que sou aquí, i també als qui ens veuen per televisió. Us demano que aprengueu, que estudieu. I aprendre i estudiar no és el mateix. Aprendre és molt important; estudiar també és molt important. Estudiant s'aprèn, però també s'aprèn d'altres maneres. Per tant, us demano que aprengueu, que estudieu, que descobriu coses noves; us demano que us informeu, que penseu, que tingueu opinió, que tingueu la vostra pròpia opinió. En el món en què vivim nosaltres, però sobretot en el món en què viureu vosaltres, el coneixement i el criteri seran els valors més preuats, segurament. Però també us demano que els valors democràtics siguin sempre, sempre, sempre, els vostres referents. La democràcia no és un sistema per veure quants vots tenen els uns i quants vots tenen els altres. La democràcia és, sobretot, una actitud. És anar per la vida sabent que m'he de preocupar pels problemes de la societat, també pels problemes de les persones que m'envolten. Us demano, doncs, molt formalment aquestes dues coses.

Repeteixo: felicitats a Aldees Infantils SOS, felicitats a les cinc escoles que han participat en el projecte, felicitats als cinc ponents que han intervingut, i a tots vosaltres, moltes gràcies per la vostra presència i pel vostre comportament. I ja ho sabeu: el Parlament de Catalunya és la casa de totes i de tots.

Bon dia. *(Pausa.)* Ja hem acabat. Si voleu aplaudir, podeu.

(Aplaudiments.)

Més que res perquè trobo que els cinc ponents ho han fet molt bé, i semblava que si sortíem així... No, no, com que ho han fet molt bé, l'aplaudiment va per a ells, eh?

(Aplaudiments.)